

נקודה למחשבה

פרשת תרומה

חידה:

למה לחפש

את העלון, כשאפשר לקבל אותו ישירות למייל?
Nekuda52@gmail.com
נקודה למחשבה...

גליון מס' 301 Nekuda52@gmail.com

אמונה ללא עוררין

היא יכולה להיווצר בדרך מקרה? אם כן קל וחומר שהמקור, מערכת השמש, שהוא עצום מורכב ונפלא לאין ערוך, האם אפשר לטעון שהוא נוצר בדרך מקרה? "... גם האנשים החכמים ביותר והשכלתניים, יכולים לחקור ולמצוא שיש בעל הבית לעולם... נכון, במבט ראשוני זה נראה קצת קשה, 'איך אני יכול לחקור חקירות על הבורא?? מה אני, מדען?! וגם אם כן?!!'...

האמת היא, שלא צריך להיות חכם, גאון או כשרוני... לאחרונה, פרסמה חברת בילוש מודעה: "דרוש איש עם חוש בלשי". הגיעו שלושה מועמדים שראו את עצמם מתאימים לתפקיד. בראיון, הבלשים הציגו להם תמונת פרופיל של אדם, ושאלו אותם מה הם רואים. הראשון, בתורו, אמר שהוא רואה איש עם עין אחת. אמרו לו: "תודה, שלום!". השני, בתורו, אמר שהוא רואה איש עם נחיר אחד. ושוב הם ענו: "תודה, שלום!". והנה השלישי, אמר שהוא רואה בתמונה איש שמרכיב עדשות מגע... המראיינים התרשמו מהתשובה, כי אפילו הם לא חשבו על זה, ושאלו אותו: "איך הגעת לכך?", והוא ענה: "הרי זה ברור שאיש עם אוזן אחת לא יכול להרכיב משקפיים..."

נכון שלא כל אחד יכול להיות חוקר, אבל כשזה כל כך ברור - לא צריך יום לימודים ארוך בשביל לקלוט את זה...

מספיק רק לפקוח עיניים... הרי אם זוג יחזרו בשעה מאוחרת הביתה - מאיזו שהיא 'מסיבת חנוכה' משפחתית - יפתחו את הדלת ויראו שהסביבון מסתובב לו בסלון... טוב טוב... במקרה זה, מיד כל בעל יאמר לאשתו: "מירי, תחפי עליי, אני נכנס פנימה..." הרי כמה מנת משכל צריך בכדי להבין שהסביבון לא מסתובב מאליו ויש 'מישהו' בבית!?

גם אברהם אבינו התחיל לחקור מעצמו... ועוד בעודו ילד...

כלשון הרמב"ם: "פִּינּוּ שֶׁנִּגְמַל אֵיתָן זֶה הַתְּחִיל לְשׁוֹטֵט בְּדַעְתּוֹ וְהוּא קָטָן, וְהַתְּחִיל לְחַשֵּׁב בְּיוֹם וּבְלַיְלָה, וְהָיָה תָמָּה הַיָּאָף אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה הַגִּלְגַּל הַזֶּה נוֹהֵג תָּמִיד, וְלֹא יִהְיֶה לוֹ מְנַהֵיג וּמִי יִסְבֵּב אוֹתוֹ. כִּי אִי אֶפְשָׁר שֶׁיִּסְבֵּב אֶת עַצְמוֹ... וְלָבוּ מְשׁוֹטֵט וּמְבִין, עַד שֶׁהִשִּׁיג דְּרָגָה הַאֲמֵת, וְהִבִּין קוֹ הַצֶּדֶק מִתְּבוֹנָתוֹ הַיְכֹנְנָה" (רמב"ם מדע עכו"ם אג).
אם כן, בשביל למצוא את הבורא, מספיק רק להתבונן ולפקוח את העיניים...

כולנו שרים מדי פעם "אנחנו מאמינים בני מאמינים..." - נכון, אך השאלה איזה? מה הפשט "איזה"!? ישנם שני סוגי מאמינים בבורא יתברך: הראשון - זה המאמין מחמת שהולך בדרכי אבותיו הקדמונים, הנסמך על המסורת שראה בבית, והשני - הוא זה שהגיע לאמונתו על ידי חקירה שכלית...

ההבדל ביניהם הוא - שהראשון, המסתמך על אבותיו, אמונתו תמימה, כך שיש לו מעלה שאי אפשר לפתות אותו, אך מצד שני, יש בו חסרון, שאמונתו היא בסך הכל בגדר "מצות אנשים מלומדה" בלי טעם ובלו שכל. ואילו חברו, אע"פ שמכיר בבורא מחמת גודל חקירתו, מכל מקום גם אצלו יש חסרון, שאם יביאו לו ראיות סותרות - הוא יפתה חס ושלים.

לעומתם, ישנו סוג מאמין שלישי, מי ששתי המידות בידו - שהוא גם סומך על אבותיו וגם חקר ונמצא מאמין - שזה המאמין אין למעלה ממנו, כי זוהי אמונה שלימה וטובה... אמונה ללא עוררין...

מאמרי חשיבה סדויות מעניינת על אמונה וניסיונות החיים
ובו כל העלונים הקודמים עד עלון 81
להשיג בטל - 0527696749

על פי רוב, מה שנשאר בדינו לעשות, זה לקנות אמונה ע"י חקירה...

מספרים על אייזיק ניוטון, מגדולי המדענים בכל הדורות, שערך סעודה לחברו, גם כן מדען חשוב. במהלך הסעודה, פנה אליו החבר ושאלו: "אתה מאמין בבורא עולם, באלוקים?" לשמע השאלה, הרצינו פניו של ניוטון, וביקש ממנו להתלוות אליו למעבדה שלו... הם נכנסו למעבדה, ניוטון תפס כיסא, עלה עליו, והוריד מהמדף מערכת כדורים שמורכבת מגלגלים וקפיצים, וכעת הסביר: "תראה, זה ממש מעניין. אלו כוכבי הלכת, זה כדור הארץ וסביבו חג הירח, זהו שבתאי והאחר זה צדק". לפתע, משך ניוטון בחוט, והנה החלו הכוכבים לנוע בסדר מופתי, כאשר הם מחקים במדויק את מהלכי הכוכבים בחלל.

האורח התלהב: "אייזיק, איך עשית את זה? כמה זמן לקח לך לבנות את המערכת הזו?" ואיזיק השיבו: "אני? לא אני עשיתי זאת. בחצר

ביתי הצטברה ערימת גרוטאות, גלגלים, קפיצים וכדומה. והנה מרדף כלב אחר חתול גרם להם לזנק היישר לתוך הערימה, כשהכל מתעופף באויר... שמעתי את הרעש ויצאתי לחצר, ולפליאתי גיליתי כי בנפילת החפצים לארץ נוצרה מערכת נפלאה זו מעצמה!". האורח החמיץ פניו, אך ניוטון חיך והוסיף: "אתה מתפלא על חיקוי מערכת השמש הזו, איך

והסיפור מוכר... כשהציעו ליונתן הקטן [הרב אייבשיץ זצ"ל] קופיקה (מטבע) בעד שיענה 'היכן נמצא האלוקים', הוא מיד ענה, שהוא זה שייתן להם שתי קופיקות אם יאמרו לו הם 'היכן לא נמצא אלוקים'. דהיינו, גם ילד יכול למצוא בורא ואלוקים בסביבה.

כעת ניתן דוגמא לחקירה...

ציר כדור הארץ משופע בזווית 23.5 מעלות, מה שמעניק לארץ את עונותיה המסודרות. כידוע, אם המציאות היתה שונה, והזווית היתה שונה מזו, היו כל המים מצטברים בקטבים כהררי קרח... והשטח שבין קו המשווה לקטבים - היה הופך למדבר עצום...
האם זה מקרה?

ועוד, הידעת שכדור הארץ מסתובב סביב צירו במהירות של 1700 קילומטר לשעה?!

מהירות זו מקנה לנו את אורך היממה: 24 שעות, שהם 12 שעות יום ו-12 שעות לילה. נשים לב, מה היה קורה אילו המהירות היתה נמוכה יותר, כגון: 170 קמ"ש, במצב כזה, המציאות היתה משתנית, ואורך היממה היה מגיע ל-240 שעות, שהם 120 שעות יום ו-120 שעות לילה!...

דהיינו, לא רק שזה היה הורס לנו את סדר היום של שעות השינה, הכולל והעבודה... אלא ש-120 שעות רצופות של קרינת השמש - היו גורמות להתייבשות של כל הצמחייה. וכן באותם 120 שעות לילה רצופות, הצמחייה היתה נובלת, משום שהפוטוסינתזה (תהליך יצירת המזון של הצמחים), נעשה בעזרת קרני השמש. ולאחר 120 שעות של לילה היו נכחדים הרבה זנים של צמחייה...

בקיצור, כמו שאי אפשר להתעלם ממצויאות של בית - המעידה על הבנאי, וכן מבגד המודיע על האורג, ודלת על הנגר - כך אסור לפסוח על העולם שזועק "יש אלוקים!!!"...

מקשה הבעל שם טוב זי"ע, הקב"ה אמר ליעקב אבינו: "אני ה' אלוקי אברהם אביך ואלוקי יצחק" (בראשית כ"ח, י"ג) - וקשה, מדוע לא כללם יחד "אני ה' אלוקי אברהם ויצחק אבותיך"?
וכן מדוע אומרים בתפילת העמידה "אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב"?

והתירוץ מוכר - אף על פי שהאבות קיבלו אמונה בבורא מאב לבן ומסבא לנכד, מ"מ הם לא הסתפקו בכך, והוסיפו אמונה בדרך חקירה עצמית בכדי להגיע לאמונה שלימה.

לכן אל לנו להרפות ידיים, נשתדל להיות כאבותינו, ונכוון מגמתנו אל זאת המידה - לאמונה המושלמת ממסורת וחקירה - שלב אחר שלב, להגיע לראש הסולם, לאותה אמונה יציבה ושלימה...
ונישא תפילה אל ה' שיזכנו לכך, אמן ואמן!!

התפילין שהעילו רבבה

דיוויד מילר הוא איש עסקים חרדי, צעיר, אשר נאלץ מעת לעת לטוס ברחבי U.S.A (ארה"ב) לפגישות עסקים. מלבד מזוודת המסמכים שלו, הוא רגיל להחזיק צמוד ללבו את תיק התפילין שלו, העטוף בקטיפה כחולה עליה רקום באותיות זהב D.M. דיוויד מקפיד לא להפסיד אף תפילה במניין, שלא לדבר על מסירותו לומר קריאת שמע של שחרית בזמן "מגן אברהם".

באותו יום, היה אמור דיוויד לטוס במטוס של חברת יונייטד טיסה 175, לפגישה עסקית ממנה היה עתיד לקטוף סכום נכבד. שש שעות טיסה הפרידו בינו לבין העסקה. הוא המתין בטרמינל בצפייה לאיתות המסמן לעלות למטוס. האיתות הגיע. דיוויד שהיה חמוש במזוודת המסמכים בידו השמאלית, ובידו הימנית אווז בתיק התפילין, רץ בזריזות לכיוון המנהרה המובילה לכבש המטוס. לפתע, צלצל הפלאפון בכיס חולצתו. דיוויד נעצר, על הצג הופיע שמה של אשתו. "כן, רבקה" השיב, והניח את תיק התפילין על כסא מתכת

שניצב סמוך לכניסה למנהרה. הוא איזן ויישר את הפלאפון על אוזנו והמשיך לצעוד. השיחה הסתיימה. דיוויד עלה בזריזות לכבש, נכנס למעבה המטוס ותפס כיסא בצד הימני. הוא הביט בשעונו והבחין כיצד דלת המטוס נסגרת, אחרי הנוסע האחרון שעלה. "להדק חגורות!" ביקש הקברניט.

דיוויד הבחין לפתע, שתיק התפילין איננו מונח על ברכיו כמו תמיד, 'רגע, איפה שכחתי את התפילין?' הרהר. ואז הוא נזכר, התיק מונח על הכסא, מחוץ למטוס אך לא רחוק מכאן. להפתעתו, המטוס התחיל לנוע. דיוויד הנסער פנה לדיילת, וביקש "אנא, בקשי מהטייס להמתין לי דקה! שכחתי את התפילין שלי בכניסה למנהרה המובילה למטוס. הנה תראי! זה בקושי 30 מטר מכאן." הדיילת השיבה לו בנימוס אמריקני: "סליחה אדוני, יש לוח זמנים מדוקדק. הדלת כבר סגורה." אך דיוויד לא ויתר. הוא הרים את קולו. "אני מבקש לשוחח עם הטייס. זה פשוט לא הוגן... יהודי לא יכול להישאר בלי מצוות תפילין!!!"

נוסעי המטוס הצטרפו אף הם למקהלה "תנו לו לרדת! ביג דיל, תוך דקה וחצי הוא חוזר עם התפילין...". הטייס התעקש: "סליחה אדוני, אתה לא ממונה פה על לוח הזמנים, ועם כל הכבוד לתפילין שלך, לחברתנו יש כללים וחוקים... ואנחנו גם תלויים בלוחות הזמנים של נמלי התעופה בעולם ובנתיבי טיסה... מילר הצעיר לא ויתר. הויכוח עלה לטונים גבוהים, אם כי נשמרו כללי הכבוד ההדדי. זה נמשך דקות ארוכות. הוא מתחנן, והם מסרבים. "יכולתי כבר כמה פעמים לצאת ולחזור" זעק דיוויד, "נפלתם פה על הראש?!". בשלב מסוים, הטייס נכנע והודיע לנוסע הבעייתי: "ידידי אני פותח לך את הדלת, רוצ' לתפילין שלך, אבל לא תוכל לחזור. אני נועל את הדלת וטס. גוד-באיי. להתראות". דיוויד ניסה לשכנע שהוא כבר חוזר, שהטייס יחוס ויחמול עליו. הוא פרץ מן המטוס, ושעט לעבר המנהרה, בכניסה היה מונח תיק התפילין על אותו כיסא. הוא נטל אותו ופנה בריצה חזרה לעבר המטוס... אך מאוחר מדי. מנועי הסילון הרעישו ובתאוצה קלה החלה ציפור הברזל בשעטה לקראת מעופה. הבעת אכזבה ניכרה על פניו. העסקה בסכנה...

אך כאן הוא גילה את השכר שלו על מסירות הנפש... טיסת 175 של יונייטד, שדייוויד היה עליה, מעולם לא הגיעה ליעדה המקורי. מחבלי "אל-קעידה" השתלטו על צוות המטוס באמצע הטיסה, וניווטו אותו לעבר בנייני התאומים, ניו-יורק. אסון ה-11 בספטמבר 2001 למניינם. נס ופלא...

אך רק אחרי מספר חודשים, התגלה הנס הגדול יותר... על פי התוכניות המדוקדקות והגאונות של חניכי בן-לאדן, היו אמורים שני המטוסים להתנגש בטווינס בעת ובעונה אחת. באותה שניה ממש- כך תוכנן- יפגעו מטוסי הנוסעים במגדלי הענק, ויגרמו להדף אדיר של רעש, רוח וחום לוהט ולדליקה עצומה במימדים דמיוניים, מה שאמור היה להפוך את הפיגוע לקטלני פי כמה וכמה. מומחים אומרים שבמצב כזה תוצאת האסון היתה: אפס ניצולים. דהיינו, 18 הדקות בהן נמשך הויכוח בין דיוויד מילר העקשן, לבין צוות המטוס, הם אותן ח"י דקות גורליות, שהבדילו בין התרסקות המטוס הראשון להתרסקות המטוס השני, בהן הספיקו להימלט מן הבנין השני, שעדיין ניצב על תילו 10,000 בני אדם. הדקות הללו נמשכו כמו נצח, כאשר אף אחד עדיין לא העלה בדעתו שמטוס שני עומד להתרסק. הפאניקה עשתה את שלה. רבבת בני אדם שנמלטו משם ניצלו מן התופת האימתנית. והכל בזכות יהודי קטן, עם מעשה גדול מסירות נפש על מצוות תפילין, גם אם יהיו בושות וגם על צד שתתבטל העסקה. העיקר לעשות רצון השם, לפני 'רצון הכיס'.

לייווג הגון - יוסף חיים יקותיאל בן שרה, הילה בת אלינור, טליה טלי בת שושנה. **להצלחת** - מוריה בת שושנה, יעקב בן אלינור, תומר בן לידיה, אליה בן איריס, נתאי בן איריס. **לרפוא"ש** - אמ"ו יצחק בן טובה, אמ"ו שרה חיה בת נעימה, סעדה אושרה בת חנה חנינה.

וכן להצלחת כל שולחי החומרים וכן מגייה העלון הם ובני ביתם, בכל שיפנו ישכילו ירוויחו ויצליחו, ושכינה תשרה במעשה